

ind i Kirkens indre Anliggenheder, da forekommer det mig, at dette er aldeles utvivlsomt, thi disse Bestemmelser, navnlig Slutningen af Paragraphen, grunder sig netop paa Kirkens Lære, paa en vis Fortolkning af Skriftens Ord. Der er meget, som i og for sig kan være ondt, Meget der kan være hensigtsmæssigt, men som man dog, naar det bliver givet paa en urigtig Maade, maa frabede sig. Jeg troer derfor ogsaa, at man maa frabede sig den Gave, som de ærede Forslagsstillere her have tiltænt Folketirken i dette Forslag.

Barfoed: Ja, hvorvidt jeg skulde have misforklaret vor nærværende høitærede Formands Dtringer under den grundlovgivende Rigsforsamling eller ikke, vil jeg ikke lade Ordsførerne afgjøre, jeg vil heller ikke selv afgjøre det, jeg vil lade Enhver selv afgjøre det, naar han har gennemlæst Forhandlingerne; men saa Meget forekommer mig dog at være klart, at deri er udtalt den Anskuelse, at Forsatningen kan ordnes paa flere Maader, og det var Alt, hvad jeg paa stod. Jeg tog imidlertid ikke nu Ordet for at rippe op i en Sag, hvorom der ikke her er Spørgsmaal; jeg tog det nærmest, for at erklære, at jeg paa ingen Maade kan være enig med min høitærede Nabo (S. A. Hansen), naar han mener, at naar Præsterne ikke ville have den Frihed, saa kunne vi ogsaa gjerne lade dem være den foruden. Jeg hørte vel forleden den ærede Minister, som tillige er Rigsdagsmand for Helsingør (Clausen) sige, at Friheden var Noget, som kom indenfra og som vi ikke kunde give ved ydre Foranstaltninger; det forekommer mig imidlertid, at, saa rigtig iøvrigt denne Dtring af den høitærede Minister kan være, saa er der ved den overseet, at der gives baade en ydre og en indre Frihed, at der gives en ydre Frihed, som ofte er en Betingelse for, at den indre Frihed kan komme ikke blot til at gjøre sig gjældende, jeg turde næsten sige komme frem. Jeg kan ikke

lade det beroe derved, at Nogen for Diebliffet ikke skulde ønske denne Frihed, og saa sige: ja, saa vil jeg heller ikke deeltage i at give den; jeg siger meget mere som den ærede Rigsdagsmand fra Ringsted (Spandev) sagde forleden: jo mindre Folk ønske Friheden, desto mere trænge de til den. Jeg skal herved kun minde om de bærnerstørste Bønder, om hvem Historien fortæller os, at Bærnerstørste vilde give dem Frihed, og virkelig gav dem den, men efter at han havde givet dem den, indkom de med Ansøgning om at maatte være frie for den; altsaa disse Bønder bade ikke alene ikke om Friheden, men bade endogsaa om at være frie for den, men de fik den ligesuldt, og jeg er overbevist om, at den ydre Frihed, som derved blev givet dem, gjorde det muligt, at den indre Frihed kunde udvilde sig, en Frihed, som gjorde, at de nu under ingen Omstændigheder vilde undvære den. Saaledes siger jeg ogsaa her, i Modsetning til min ærede Nabo: ville Præsterne ikke have denne Frihed, bryde de sig ikke om den, saa skulle de, i det Mindste efter min Overbeviisning, dog alligevel have den, saa trænge de saa meget mere til den. Thi efter min inderlige Overbeviisning er den Frihed, som her tilbydes Præsterne, ligesom nødvendig, og vi kunne derfor ikke vedblive at forholde dem den; vi kunne ikke vedblive at lade nogen Præst føle sig tvungen til at forrette en Brudevielse, som han efter sin Overbeviisning føler, at han ikke burde forrette; vi kunne ikke vedblive at sætte nogen Præst i den Stilling, at han skal have at vælge imellem enten at indvie et Ægtekab, som han efter sin Overbeviisning, med Guds Ord for sig, erklærer for Hoer, eller ogsaa fratræde Embedet; vi kunne ikke vedblive at lade Præsterne bestaae saa haard en Prøve, og derfor vedbliver jeg, enten Præsterne saa ville have denne Frihed eller ikke, at fordre den for dem.